εἶν' ἀλήθεια, δὲν θὰ τῆς τὸ συγχωρέσω ποτέ... ποτέ... Ἀρνήθηκε ἐμένα ποὺ τὴ λάτρευα γιὰ ν' ἀκολουθήση αὐτόν ; Ὤ ! δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω....

Πάντως, ὁ γάμος τους δὲν θὰ γίνη.... Δ ὲ ν θ ὰ τ ὸ ἐ π ι τ ρ έ ψ ω ἐ γ ώ !.... Εἶν' ἕνας γάμος, πίσω ἀπ' τὸν ὁποῖο κρύβεται ὁλόκληρη ἐγκληματικὴ σκευωρία...

Ἐξ ἄλλου, ἡ Κλάρα δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῆ, γιατὶ δὲν ἔχει πάρει ἀκόμα τὸ διαζύγιό της. Τί συμβαίνει λοιπόν ; Σίγουρα ὁ Μερσιὲ παρουσίασε στὸν ἐφημέριο πλαστὰ πιστοποιητικά. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως θὰ τὰ μάθω ἀπόψε, γιατί ὅπως θὰ καταλαβαίνης, θὰ πάω κ' ἐγὼ ἀπρόσκλητος στὸ γάμο τοῦ ντὲ Μερσιέ...

Ἀλλοίμονό του ! Θὰ μοῦ τὸ πληρώση πολὺ ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανε... Θὰ εἰσχωρήσουμε, ἐγώ, ὁ κόμης κ' ὁ Ἄλης μὲ κάθε τρόπο μέσα στὴ βίλλα μόλις νυχτώσει, γιὰ νὰ βρισκόμαστε παρόντες στὴν ὥρα τῆς τελετῆς...

Θὰ σοῦ ξαναγράψω σύντομα.

Σὲ φιλῶ, ΓΑΣΤΩΝ ΝΤΕ ΣΑΤΙΝΙΥ

* * *

(Ἡ Κλάρα Λαρμορὲ πρὸς τὴ Μάρθα Ντελμόν). Π α ρ ί σ ι.

Εἶμαι χαμένη !.... Εἶμαι χαμένη !....

Ἀγαπημένη μου Μάρθα, ἔπεσα στὰ χέρια ἑνὸς παληανθρώπου, ἑνὸς κακούργου ! Φέρθηκα ἀνόητα, ἐπιπόλαια, ἀλλὰ τώρα πληρώνω πολὺ ἀκριβὰ τὸ σφάλμα μου... Ἴσως μάλιστα πρόκειται νὰ τὸ πληρώσω ἀκόμα ἀκριβώτερα μὲ τὴν ἴδια τὴ ζωή μου...

Ἡ θέσις μου εἶνε τρομερή ! Σήμερα τὰ ἔμαθα ὅλα, σήμερα ἔμαθα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὅως σήμερα δὲν εἶχα ὑποψιαστεῖ τίποτε καὶ θεωροῦσα τὸν ντὲ Μερσιὲ ὡς ἕνα σοβαρὸ καὶ τίμιο κύριο, ὁ ὁποῖος μονάχα ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μένα, ἔκανε ὅ,τι ἔκανε....

Πόσο ἁπλοϊκὴ ἤμουν....

Ἀλλ' ἂς σοῦ διηγηθῶ τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους. Τὶς τρεῖς πρῶτες ἡμέρες ἤμουν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ μοιάζει μὲ φυλακή, σχεδὸν μόνη. Ὁ Ἰωσήφ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ντὲ Μερσιέ, εἶχε ξαναγυρίσει στὸ Σατινύ, κοντὰ στὸν κύριό του, καὶ τὴ γρηὰ Μπιγιὼ δὲν τὴν ἔβλεπα σχεδὸν καθόλου, παρὰ μόνον ὅταν μοῦ σερβίριζε τὸ φαγητό.

Περνοῦσα τὴν ὥρα μου, κάνοντας περιπάτους κάτω στὸν πληκτικὸ κῆπο, τοῦ ὁποίου ἡ πόρτες ἦσαν πάντοτε κλειστές.

Δυὸ—τρεῖς φορὲς ποὺ πῆγα νὰ πάρω κανένα βιβλίο ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη, εἶδα πὼς ὅλα τὰ βιβλία της ἦσαν ἐλαφρὰ καὶ σχεδὸν ἀνήθικα. Μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι αὐτό. Συλλογιζόμουν πῶς ὁ ντὲ Μερσιέ, ἕνας τόσο σοβαρὸς κύριος, διάβαζε τέτοια βιβλία.

Ἔτσι, μὴν ἔχοντας τίποτε νὰ διαβάσω, ἔπληττα, ἔπληττα ἀπέραντα... Προσπαθοῦσα νὰ ξεχάσω τὴ θέσι μου, τὴν κατάστασί μου καὶ σοῦ ἔγραφα ἀτελείωτες ἐπιστολές, τὶς ὁποῖες ἔδινα στὴ γρηὰ Μπιγιὼ γιὰ νὰ φροντίση γιὰ τὴν ἀποστολή τους. Μὰ εἶμαι τώρα βεβαία πώς, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ κυρίου της, τὶς κατακρατοῦσε καὶ δὲν τὶς ἔστελνε.

Προχθὲς τέλος ἐπέστρεψε ὁ κ. ντὲ Μερσιέ. Ὅταν τὸν εἶδα, φαινόταν πολὺ ταραγμένος. Ἦρθε κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἐμένα, πῆρε ἕνα πατρικὸ ὕφος καί, σφίγγοντας τὰ χέρια μου μέσα στὰ δικά του, μοῦ εἶπε :

— Ἄχ, ἀγαπητό μου παιδί, σᾶς λυποῦμαι, σᾶς λυποῦμαι....

— Τί συμβαίνει, κύριε ντὲ Μερσιέ ; τὸν ρώτησα ἐγὼ μὲ μεγάλη ἀνησυχία.

— Δὲν θὰ σᾶς κρύψω τίποτε, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ὅλη του τὴ σοβαρότητα. Πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, γιὰ νὰ σκεφθοῦμε τί θὰ κάνουμε καὶ γιὰ νὰ λάβουμε ὅλα μας τὰ μέτρα... Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε, κυρία, καὶ φρίξετε κ' ἐσεῖς μὲ τὴν κακοήθεια τοῦ ἐξαδέλφου σας...

Τὰ λόγια του αὐτὰ μ' ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσω μὲ τὴν προαίσθησι, ὅτι μ' ἀπειλοῦσε κάποια μεγάλη δυστυχία....

Καὶ ὁ κ. ντὲ Μερσιὲ ἐξακολούθησε :

— Λοιπόν, ὁ Γαστὼν μόλις ἔμαθε τὴ φυγή σας ἀπὸ τὸν πύργο, διέδωσε παντοῦ, ὅτι σᾶς ἀπήγαγε ἀκουσίως κάποιος φίλος σας. Ἐπενόησε ἕνα ὁλόκληρο ἐρωτικὸ μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖο διαδίδει τώρα εἰς βάρος σας...

Φαίνεται πὼς εἶχα γίνει πολὺ χλωμή, γιατὶ ὁ κ. ντὲ Μερσιὲ στάθηκε καὶ μὲ ρώτησε :

— Τί ἔχετε, κυρία ;....

— Τίποτε, τίποτε.... τοῦ ἀπάντησα ἐγώ. Ἐξακολουθεῖστε....

— Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ ἐξάδελφός σας, ὁ ὁποῖος συνδέεται πολὺ μὲ τὸν καρδινάλιο ἀρχιεπίσκοπο τῶν Παρισίων, φρόντισε κ' ἐξέδωσε μιὰ διαταγὴ πρὸς ὅλες τὶς μονὲς τῆς Γαλλίας, διὰ τῆς ὁποίας τοὺς ἀπαγορεύεται νὰ σᾶς δεχθοῦν....

— Θεέ μου !... Ἀλήθεια ; τραύλισα ἐγώ. Καὶ τώρα τί θὰ γίνω ; Ποῦ θὰ καταφύγω ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ — ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΚΙΑΧΤΡΟΥ

Αὐτὴ εἶνε μιὰ ἀληθινὴ καὶ παράξενη ἱστορία, ποὺ μοῦ τὴν ἀνιστόρησ' ἕνας γέρος χωρικός, κάνοντας τὸ σταυρό του γιὰ τοῦ κόσμου τὰ παράξενα.

Στὸ χωριό του ζοῦσε ὁ ἀσχημότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Καλὰ—καλὰ δὲν μποροῦσες νὰ καταλάβης γιατὶ ἤτανε ἄσχημος. Δὲν ἤτανε ἄσχημη μόνο ἡ μύτη του, τὰ μάτια του, τ' αὐτιά του, τὸ σαγόνι του, τὸ κεφάλι του ἢ τὸ κορμί του. Ἦσαν κ' ἄλλοι ἄνθρωποι στὸ χωριὸ στραβομύτες, στραβοσάγονοι, κεφαλάδες καὶ ἀλλοίθωροι.

Μὰ ἡ ἀσχημιὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτουνοῦ ἤτανε ἄλλο πρᾶμα. Οὔτε ζωντανὸ κανένα, οὔτε πετούμενο, οὔτε ψάρι ματαστάθηκε τόσο ἄσχημο. Ἤτανε μοναδικὸς στὸν κόσμο.

Οἱ ἄνθρωποι στὸ δρόμο σταματοῦσαν καὶ τὸν κύτταζαν. Τὸν κύτταζαν, ὄχι πειὰ μὲ περιέργεια, μὲ ἀηδία ἢ μὲ συχαμό. Τὸν κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ καὶ κάποτε, ὅταν ἤταν νύχτα ἢ σκοτεινιά, μὲ φόβο.

Καὶ δὲν ἤτανε μονάχα οἱ ἄνθρωποι. Τὰ σκυλιὰ τὸν ἔπαιρναν ἀπὸ πίσω καὶ τὸν ἐγαύγιζαν σὰν λυσσασμένα. Δὲν κοτοῦσε νὰ περάση ἀπὸ γειτονιά, ἀπὸ δρόμο ἢ ἀπὸ στάνη. Μόλις τὸν ἀπείκαζαν τὰ σκυλιά, μικρὰ—μεγάλα, χυμοῦσανε νὰ τὸν φᾶνε.

Αὐτὸς ὅμως τραβοῦσε τὸ δρόμο του, ἤξερε πὼς κατιτί τὸν φύλαγε σὰν φυλαχτὸ ἀπὸ τὴ λύσσα τῶν σκυλιῶν. Καὶ εἶχε δίκηο. Τὰ σκυλιὰ τρέχανε ἀπὸ πίσω του, τὸν ἐζύγωναν νὰ τὸν ξεσχίσουν μὲ τὰ δόντια, μὰ μόλις τὸν ἐζύγωναν, κατιτὶ τὰ σταματοῦσε. Βάζανε τὴν οὐρὰ κάτω ἀπ' τὰ σκέλια τους καὶ φεύγανε μὲ λυπητερὲς στριγγλιές, σὰν νὰ τὰ εἶχε δαρμένα....

* * *

Ὁ ἄσχημος ἄνθρωπος —ἔτσι τὸν ἔσπρωξε ὁ Πειρασμὸς— ἀγάπησε τ' ὠμορφότερο κορίτσι τοῦ κόσμου. Τ' ἀγάπησε μὲ τὰ σωστά του. Μέρα—νύχτα περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κοριτσιοῦ καὶ κύτταζε ἀπὸ τὰ παράθυρα μ' ἕνα παράπονο, ποὺ τὸν ἔκανε ἀσχημότερο.

Ὁ κόσμος ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ γελοῦσε. Τ' ἀδέρφια τοῦ κοριτσιοῦ γελούσανε κι' αὐτά. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ θυμώση καὶ κανένας. Ποιὸς γύριζε νὰ δῆ τέτοιο σκιάχτρο ! Ἡ γειτόνισσες γελούσανε κι' ἐκεῖνες καὶ πειράζανε τ' ὄμορφο κορίτσι μὲ λόγια καὶ μὲ χωρατά.

Μόνο τ' ὄμορφο κορίτσι καθόταν μοναχό του κι' ἔκλαιγε ἀπ' τὸ μεγάλο του κακό : «—Τί μοῦ ἤτανε γραφτό, τῆς ἄραχλης ! ἔλεγε. Νὰ μ' ἀγαπήση ἕνα σκιάχτρο !» Τὄπαιρνε σὰν καταφρόνια καὶ σὰν φοβέρα. Καὶ τὴν ἔπαιρνε τὸ παράπονο κι' ἔκλαιγε τότε μοναχή της...

Ὁ ἄσχημος ἄνθρωπος δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξη στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Τὸν ἔκαιγε μέρα καὶ νύχτα. Κι' ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες, ἀπὸ τὴν πίκρα καὶ τὸν καϋμό του, γινόταν ὁλοένα ἀσχημότερος.

Οἱ διαβάτες δὲν τὸν κυττάζανε πειά. Γυρίζανε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι τους μὲ τρομάρα. Τὰ σκυλιὰ τὸν γαυγίζανε ἀπὸ μακριά. Τρελλαμένος ἀπ' τὴν ἀγάπη, εἶδε κι' ἀποειδε καὶ μιὰ νύχτα ἔβαλε ἕνα τρομπόνι στὰ μηλίγγια καὶ σκόρπισε στὸν ἄνεμο τὸ ἄσχημο πρόσωπό του...

Τὸ πρωῒ τὸν βρήκανε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ κοριτσιοῦ. Σημάδι δὲν ἔμενε πειὰ ἀπ' τὴν ἀσχημιὰ του καὶ χρειάστηκαν ἄλλα σημάδια γιὰ νὰ γνωρίσουν ποιὸς ἦταν. Κανένας δὲν τὸν ἐλυπήθηκε, κανένας δὲν τὸν ἔκλαψε, καὶ σὰν τὸν ἔθαψαν σὰν σκυλὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὅλοι γελοῦσαν μὲ τὰ παράξενα ποὺ γίνονται στὸν κόσμο.

Μὰ τ' ὄμορφο κορίτσι δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξη τὴν καταφρόνια ποὺ τῆς ἔκανε ἡ ἀγάπη ἑνὸς σκιάχτρου. Δὲν μποροῦσε νὰ χωρέση ὁ νοῦς της, πῶς μέσα σὲ τόσα κορίτσια, ὄμορφα καὶ ἄσχημα, διάλεξε αὐτήνα νὰ τὴν ἀγαπήση. Κι' ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ σκοτώθηκε γιὰ τὴν ἀγάπη της, τὸ πῆρε σὰν παράπονο καὶ συχάθηκε ἡ ἴδια τὴν ὠμορφιά της. Μὰ δὲν ἔλεγε τίποτε σὲ κανέναν κ' ἔλυωνε μοναχή της.

* * *

Ἡ γειτόνισσες ποὺ τὴν ἔβλεπαν, ἀχνὴ καὶ λυπημένη, τὴν ἐπείραζαν περισσότερο, ἀντὶ νὰ τὴν παρηγορήσουν, τῆς λέγανε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ ἄσχημου ἀνθρώπου, γιὰ τὴν ὠμορφιά της ποὺ μάγεψε ἕνα σκιάχτρο, γιὰ τὸν ἅγιο σκοτωμό του...

Τ' ὄμορφο κορίτσι τὸ πῆρε μαράζι. Ἔκλαιγε, ἔκλαιγε κρυφὰ ἀπὸ τὸν κόσμο κι' ἔλυωνε σὰν τὸ κερί. Κι' ὅλο ἔλυωνε ὥσπου μιὰ μέρα ἔκλεισε τὰ ματάκια μὲ τὰ μεγάλα ματόκλαδα καὶ δὲν τ' ἄνοιξε πειά.

Ὁ κόσμος ἔκλαψε τὸν ἄδικο χαμό της κι' οἱ τραγουδιστάδες τῆς ἐβγάλανε τραγούδι. Μὰ τὰ φθονερὰ κορίτσια λέγανε πὼς πέθανε κι' αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀγάπη, πὼς ἕνας κρυφὸς καϋμὸς τὴν ἔφαγε γιὰ τὸν ἄσχημο ἄνθρωπο καὶ πὼς ὅλα γίνονται στὸν κόσμο. Κανένας ὅμως δὲν τὸ πίστεψε...

Ἔτσι ὁ ἄσχημος σὲ λίγον καιρὸ πῆρε μαζύ του τὴν ἀγάπη του καὶ δὲν ἄφησε νὰ τὴ χαρῆ κανένας ἄλλος στὸν κόσμο. Καὶ εἶνε μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία, ποὺ τὴν ἀνιστόρησ' ἕνας γέρος χωρικός, κάνοντας τὸ σταυρό του γιὰ τοῦ κόσμου τὰ παράξενα....

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ